

sionsdirektiv. Der vil være mulighed for at pålægge anmelderen at lave udkast til denne risikovurdering.

Det foreslås i øvrigt præciseret, at der ved anmeldelse – i modsætning til hvad der gælder efter almindelige forvaltningsretlige principper – kan stilles krav om, at der indleveres oplysninger, som myndigheden i forvejen er i besiddelse af. Disse krav følger af direktivet og vil blive indføjet i bekendtgørelse om anmeldelse i overrensstemmelse hermed. Lignende regler findes i det nye direktiv om godkendelse af plantebeskyttelsesmidler, hvorfor der i øvrigt henvises til de almindelige bemærkninger om databeskyttelse samt til de specielle bemærkninger til §§ 35 a og 35 b, nr. 22.

Som noget nyt foreslås i stk. 4 indført en bemyndigelse til at kræve anmeldelsen indgivet på et specificeret elektronisk medie. På EF-plan udveksles oplysningerne i anmeldelserne mellem myndighederne, og denne udveksling vil i nær fremtid komme til at foregå på diskette. Det vil derfor være hensigtsmæssigt, at ministeren kan kræve, at også anmelderne leverer oplysningerne på disketteform. Udnyttelse af denne bemyndigelse vil dog forudsætte, at de bevismæssige problemer, der måtte være ved en sådan metode overvindes, og at kravet ikke skaber væsentlige problemer for anmelderne. I de fleste tilfælde skønnes det imidlertid at være lige så nemt eller nemmere for anmelderen at skrive oplysningerne ind på diskette som i et skema på papir.

Stk. 5 er nødvendiggjort af en ny regel i 7. ændring af direktiv 67/548/EØF, hvorefter en producent uden for EF kan udnævne en »eneste repræsentant«, som skal stå for anmeldelse af et nyt stof. Ifølge de hidtil gældende regler har hver enkelt importør skullet anmelde stoffet, hvilket har ført til mange anmeldelser af samme stof uden, at der er fremkommet ny information om stoffet. Imidlertid vil der stadig kræves visse oplysninger af importørerne, for eksempel om importerede mængder.

I stk. 6 foreslås indført en bemyndigelse til at fastsætte gebyr for anmeldelse. Visse EF-lande, som modtager mange anmeldelser, kræver i øjeblikket gebyr for behandlingen. Hvis antallet af anmeldelser, der indgives i Danmark stiger, eventuelt på grund af øgede gebyrkrav i andre lande, vil det være en stor belastning for administrationen, da behandlingen af anmeldelser er meget ressourcekrævende. I denne situation vil det være hensigtsmæssigt at kunne kræve et gebyr til hel eller delvis dækning af omkostningerne dels ved den umiddelbare behandling af anmeldelsen, dels ved den efterfølgende kontrol. En eventuel udnyttelse af hjemlen vil forinden blive drøftet med Finansministeriet.

Ad § 13

§ 13 indeholder de bestemmelser, der vedrører opfølgning på en anmeldelse.

I stk. 2 er indført en udtrykkelig bemyndigelse til ministeren til at fastsætte regler om yderligere undersøgelser og oplysninger om et anmeldt stof. Som i andre tilfælde i loven, hvor der er hjemmel til at kræve foretagelse af undersøgelser eller afgivelse af oplysninger, ligger det i bestemmelsen, at udgiften her til skal bæres af den, der ifølge bestemmelsen har pligt til at foretage eller lade foretage undersøgelser eller til at afgive oplysninger.

Bemyndigelsen i stk. 2 vil blive anvendt til at gennemføre direktivets krav om supplerende testning og anden opfølgende information. Der stilles automatisk krav om yderligere testning, når de markedsførte mængder overskrider visse grænser. Desuden vil de kriterier for risikovurdering, der ventes vedtaget, også indeholde krav om yderligere testning i visse tilfælde.

Bestemmelsen i § 13, stk. 2 skal ses i sammenhæng med §§ 40 og 41. Ifølge § 41 kan ministeren til enhver tid kræve yderligere undersøgelser om et stof, der er anmeldt her i landet. Dette vil stadig gælde, selv om der fastsættes regler om yderligere undersøgelser efter den nye § 13, stk. 2. Da kun en forholdsvis lille del af de nye stoffer må forventes at blive anmeldt i Danmark, er bestemmelsen i § 40 imidlertid også relevant. Her gives der ministeren bemyndigelse til at kræve undersøgelser i tilfælde, hvor der er grund til at antage, at et kemisk stof eller produkt har sundhedsfarlige eller miljøskadelige virkninger. Denne bestemmelse vil også kunne anvendes på et nyt stof, der ikke er anmeldt i Danmark, men for eksempel importeres hertil fra et andet EF-land, hvor det er anmeldt. Hvis der er grund til det, vil ministeren ligeledes kunne fastsætte anvendelsesbegrænsninger eller forbud efter lovens kapitel 6.

I stk. 3 foreslås som supplement til § 12, stk. 6, indført en bemyndigelse til at fastsætte gebyr til hel eller delvis dækning af omkostningerne ved behandling af yderligere oplysninger om et anmeldt stof. Dette vil være særligt relevant, når der udløses krav om yderligere testning på grund af de markedsførte mængder eller den udførte risikovurdering, idet bedømmelsen af oplysningerne om sådanne yderligere tests kan være meget ressourcekrævende for myndighederne.

En eventuel udnyttelse af hjemlen vil forinden blive drøftet med Finansministeriet.

Ad § 14

I § 14 findes den bemyndigelse, der tidligere fandtes i § 12, stk. 5, til at fastsætte undtagelser fra anmel-